

ION I. C. BRĂTIANU

MOTTO: “Cercetați trecutul și luminându-vă asupra a ceea ce a fost veți putea vedea mai ușor ce trebuie să fie”

Tineretea,

Ionel Brătianu, “Românul secolului XX”, s-a născut la Florica –Argeș pe 20 august 1864. Fiu al lui Ion C.Brătianu, a copilărit pe moșia părintească alături de frații și surorile sale. Educat în primul rînd de tatăl său “Vizirul” și moștenind frumoase calități de la mama sa din neamul Capellenilor, a înțeles din prima, că va avea un rol important de jucat în viață. Și s-a pregătit intens pentru el. Ionel era un copil deosebit. Iată cum îl descria institutoarea sa și a fraților săi, elvețianca, B. Stoofs : “Când l-am văzut pe acest băiat zvelt, cu ochii

frumoși cu fruntea-i acoperită de parul buclat și iluminată dlmânarea pe care-o ținea-n mână, am crezut că mi s-a arătat Arhanghelul Gabriel... “

Dar copilăria lui Ionel nu a fost un “dolce farniente”. La numai 13 ani părintele său îl lua pe frontul “de independență”. Martor fiind la faptele de vitejie ale Armatei Române și văzând determinarea tatălui, viitorul bărbat nu putea să nu-și dorească a se ridica la rangul ce-i era predestinat. Ion C. Brătianu avea o încredere nemărginită în odrasla sa. Ionel era singurul care, în afară de Eugeniu Carada șeful “Ocultei” și cel mai bun prieten al “Vizirului” cunoștea “codul” secret de scriere al șefului liberal. La mirarea Regelui care nu crezu acest lucru Prim-ministrul îi răspunse: “- În nimeni nu mă încred mai mult decât în băieții mei!”

Fu deci un foarte sânguincios elev la “Sf. Sava” și își avu bacalaureatul cu strălucire. Nevoia de specialiști resimțită de țară și inexistența la aceea dată a școlii politehnice din București l-au determinat pe tatăl său să-l trimită la Paris. Nici Ionel nu era prea bucuros, mai ales ca din dragoste pentru părinți acceptase ze ingineria, sacrificând istoria, pasiunea sa eternă. Înțelegea însă perfect rațiunile “bătrânului” său. Tara devenise datoria sa. Spre a-i îndulci plecarea, tatăl îl conduse pană-n Germania, unde-i făcu hatârul de-l luă cu el în vizită la principele Bismark nimeni altul decât Cancelarul. Masa servită-n compania celor doi granzi și a prințesei, impresionă adânc pe tânăr. Acesta, observă că la pleca-re, Cancelarul ținu paltonul tatălui, iar principesa îi conduse până la ieșire, fără a chema valetul. Pilda primită fu numai unul din multele motive pentru care Ionel Brătianu va fi considerat toată viața sa cel mai curtenitor bărbat de stat român. Călătoria spre Paris continuă sub supravegherea lui Eugeniu Carada. Deveni astfel student la Politehnică și fu internat la “Ste. Barbe”. Invăța foarte bine.La fel ca și frații săi. După doi ani de Politehnică fu admis la “Școala de poduri și șosele “. Dinu era la Școala de Mine iar Vintilă studia economia la Școala Centrală. De altfel mărturisea Ion C. Brătianu, într-o perioadă grea pentru dânsul când era bolnav și supărat căci însuși fratele lui ieșise-n disidență, singura alinare erau notele excelente ale băieților de la Paris.

Dupa 6 ani de studii stralucite (1883-1889) Ionel se intoarce acasă și ca tânăr inginer se angajă la “Calea ferată “ în departamentul lui Anghel Saligny. Era o perioadă în care mărturisea chiar el “societatea era bântuită de una din acele crize morale cărora temperamentele cele mai robuste rezistă cu greu”. Din primul salariu le cumpără surorilor bilete la teatru și refăcu trăsura veche ce fusese scoasă din uz, dar era plăcută mamei

sale. Apoi participă la primul Bal al Curții unde fu declarat “cel mai fermecător tânăr din București”.

Intrarea în viața publică,

Primul discurs politic, viitorul “ctitor de partid și de țară” îl ținu la Tg. Jiu în 21 noiembrie /3 decembrie 1895, la întrunirea Partidului Național Liberal, când cu franchețe declara “ ... n-am alt merit decât numele pe care-l port” Se alege fără probleme în “Cameră”. Iată-l deci intrat în politică, această “nobilă datorie “ spunea el, “care ca și toate științele experimentale necesită pentru a ajunge la formule sigure ca raționamentul sa fie bazat pe experiență”.

Activitatea parlamentară și-o începe cu un discurs îndrăznet despre “ chestia țărăneasca”. Stia deja că problemele țăranilor sunt vitale pentru economia României.

În 1897 la numai 33 de ani ocupa portofoliul de ministru al Lucrarilor Publice în guvernul “Dimitrie Sturdza”. Era constient că valori ale partidului nu ajunseră miniștri neavând blazonul Brătienilor, ceea ce-l făcu să afirme “Când un tânăr ofițer în goana calului , trece cu stindardul regimentului în mână , bătrânii generali și tot corpul ofițeresc trag săbiile și salută. Nebun ar fi însă ofițerul dacă ar lua acele saluturi pentru dânsul, când ele se adresează steagului , simbol al unirii si al comunei conlucrări”

După demisia Guvernului conservator la 12 martie 1907, în plină răscoală țărăneasă Ionel Brătianu este chemat încă o dată în noul guvern al lui Sturdza, de data aceasta ca ministru de Interne. Găsind țara într-un haos total va restabili ordinea în numai câteva săptămâni, colaborând fructuos cu Spiru Haret , ministrul Cultelor și Instrucțiunii Publice, care scrisese scrisori în toate satele preo-ților și învățătorilor cerându-le acestora să contribuie la aplanarea conflictelor. I.I.C.Brătianu le scria în același timp prefectilor ca măsurile ferme luate să nu depășească legalitatea. Cel care coordona represaliile era însă generalul Averescu , numit de regele Carol I, ministru de război.

Conducerea PNL și a Consiliului de Miniștri,

Agravarea stării de sănătate a lui D.Sturdza în decembrie 1908 impunea un nou prim-ministru și un nou președinte al gloriosului Partid Național Liberal. În 27 decembrie 1908 regele Carol îl numește pe Ionel Brătianu prin decret regal președinte al Consiliului de Miniștri. Prim-ministru al României va fi demnitatea pe care o va îndeplini în șase rânduri, de-a lungul rodnicei sale vieți.Eugeniu Carada și celebra “oculta “ dar și noua generație de liberali și-au impus punctul de vedere și au decis să-l susțină pe Ion I.C.Brătianu ca succesori al lui D. Sturdza, care plecase la tratament și anunțase ca demisionează pe caz de boală de la șefia Partidului National Liberal.

Congresul PNL de la București din 11 ianuarie 1909, a declarat și recunoscut pe Ion I.C.Brătianu ca președinte al Comitetului Exe-cutiv și conducător al organizației Partidului Liberal din toată țara.

În 9 decembrie 1909 Ionel Brătianu suferi agresiunea unui “ucigaș plătit” care descarcă trei focuri de revolver în pieptul prim-ministrului, probabil la comanda unor oficine străine. Numai norocul , vigoarea și cojocul gros primit de la tatăl său îl ajută să nu treacă-n lumea dreptilor. Se trată deci câteva luni, timp în care lăsa frâiele lui M. Pherekyde. Perioada de absență din țară o folosi pentru a se trata dar și pentru a-și consolida relațiile internaționale. Aflându-se la băi la Mariemba, va avea oportunitatea de a fi primit în audiența de Edouard al VII-lea regele Angliei,. Pune mare preț pe “analiza politică “ făcută de suveranul britanic pentru ca plăcându-i istoria, Brătianu știa că Regatul Unit poate pierde orice bătălie, în afară de ultima. Mai târziu în perioada de neutralitate (1914 -16) viața avea să confirme multe din ideile cu care rămase românul după întrevăderea din Bohemia.

Revenit cu și mai multă inițiativă în prim planul luptei politice începe perioada marilor transformări. Colaborând cu fratele său Vintilă dar și cu E. Carada doi mari finanțști ai vremii reușesc o profundă însănătoșire a sistemului bancar național. Pun astfel preț pe capitalul autohton care va fi sprijinit printr-o politică deosebit de înțeleaptă, enunțată în numai trei cuvinte “prin noi înșine”. Ca urmare țara iese din marasmul economic, bugetul țării se consolidează. România devine o țară prosperă, leul aflându-se la nivelul francului elvetian. Numai Franța ne depășea la acea dată în Europa. România era considerată “Belgia Orientului”. Dar cum tot ce-i bun se strică, nici “la belle epoques roumaine” nu putea ține mult. Anul 1914 aduse norii grei deasupra Europei. După criza Bosniacă, prin care trecuse, România era acum în mare dificultate. Atentatul de la Sarayevo aprinse scânteia unei adevărate conflagrații. Acum era nevoie de toată dârzenia și înțelepciunea barbaților de stat români. Brătianu avu ocazia de a se ridica la înălțimea ilustrului său nume. Primii doi ani România rămase neutră. Rezistând unor presiuni inimaginabile, Brătianu nu cedă. Abia când toate condițiile puse de el fură îndeplinite Armata română intră în război de partea Antantei, cu ținta declarată de a obține prin luptă teritoriile ce-i aparțineau.

România Mare și Constitutia de la 1923,

Cel mai așteptat moment din viața lui Ionel Brătianu veni în ziua de 29 noiembrie /12 decembrie. Atunci avu marea satisfacție de a primi delegația Ardealului condusă de Episcopul Miron Cristea , Cardinalul greco-catolic Iuliu Hossu, dr.Al.Vaida-Voievod și Vasile Goldis care aducea la București Declarația de Unire de la Alba Iulia. Intâmpină pe mult așteptații oaspeți în Gara de Nord cu onoruri convenite numai șefilor de state, așternându-le covorul roșu, îi îmbrățișă și cu lacrimi în ochi le spuse “ vă așteptam de o mie de ani și ați venit acum la noi spre a nu ne mai despărți niciodată!”

Liberalii pierdură primele alegeri din România Mare. Poporul uita repede. Brătianu folosi la maximum și această perioadă pentru a pregăti noi reforme politice și economice. Isi schimbă și atitudinea față de presă. Considera deja presa ca pe o nouă putere în statul democratic.Culmea acestor transformări o constituia Constituția de la 1923 , poate cea mai modernă din Europa la acea dată. Brătianu ajunsese la maturitatea deplină. Era un mare înțelept. Dar la 24 noiembrie 1927 se stinse . Ce nu dorea nimeni să creadă se întâmplase. Urmare a unei anghine stafilococice făcu septicemie și cu toată operația la care fu supus de doctorul său nu mai putu fi salvat. Iesea din viață pentru a intra în eternitate, Ionel Bratianu cel care nu putuse să scrie istorie pentru ca lui îi fu dat să facă istorie!